

Beroepsdeformatie

Als je goed oplet hoor je de signalen echt wel. Als vakidoot kun je dus bijna alleen maar over je werk praten. Alhoewel je daar waarschijnlijk heel goed in bent, continu aan het bijleren bent en meer met collega's omgaat dan met familie en vrienden, sta je zonder dat je het weet eigenlijk in je eentje. Met iedereen uit het vak lul je honderduit, maar wanneer het op sociale vaardigheden aankomt blijkt dat je te weinig kennis hebt. Ook wel beroepsdeformatie genaamd; alleen maar met je werk bezig en het verschil tussen werk en privé niet goed kunnen onderscheiden in woord en daad.

Ik hoorde het vandaag weer van een oud-student, super enthousiast, dag en nacht bezig, leuke vriendin, eigen huisje en alles erop en eraan. Dan in één keer is het einde van het feest daar, zonder het besef zelf te hebben, te weinig aandacht voor de directe omgeving. En wellicht is het niet helemáál zo gegaan maar toch... een verdachte situatie. Wij kunnen met ons allen zo opgaan in onze hobby, ons vak, onze ideologie, onze obsessie en onze blinde kijk op het leven. Want er is maar één leven en dat is ons vak.

Heel vroeger kocht ik mijn eerste cameraset bij een bedrijf in Woudrichem. De man was de papiertjes in orde aan het maken en zijn vrouw zei tegen me dat ik mijn sociale contacten hoog moest houden. Ik vroeg wat ze ermee bedoelde en ze was daar duidelijk in: "Zorg dat je op tijd aandacht aan je gezin besteedt en ga bij een vereniging." Haar advies was dat ik dan normaal zou blijven. Nu, bijna dertig jaar later denk ik daar vaak aan terug. Want wat heb ik me vaak terug op dat pad moeten zetten. Van een collega weet ik dat hij een prachtig bedrijf heeft, mooi pand, personeel, volop klanten, veel werk en barstens vol ambitie. Alleen verliet zijn vrouw hem plots. Toen ik hem sprak zei hij dat het de hele dag komen en gaan is van mensen, maar dat het in de avond erg stil is. Hij zei ook dat hij erachter kwam dat hij eigenlijk maar alleen is. "Hier zit ik dan met alles, alleen op een industrieterrein... niemand die in de avond of in het weekend eens een bakkie komt doen. Ik besef me dat ik eigenlijk geen vrienden heb. Wel enorm veel goede collega's uit het vak. Ik realiseer me nu pas het verschil in vrienden en mensen waarmee ik werk." Dat was letterlijk zijn uitspraak.

Moraal van het verhaal is dat diegenen die nu nog voor zichzelf beginnen of gewoon in het vak aan de slag gaan; je werkt om te leven! Ik weet het...ons leven is ons werk... maar werk aan je sociale vaardigheden!

John Huijbregts

cameraman – editor – regisseur

john@camerateam.nl